

Sygn. akt I C 653/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Lipnicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Tworek

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko N. R.

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz pozwanego N. R. kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 653/15

UZASADNIENIE

(...) S.A. we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego N. R. kwoty 930,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) jako pierwotnego wierzyciela prawa do dochodzonej wierzytelności, wynikającej z umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (...) z dnia 10.08.2012 r. Po zawarciu umowy ubezpieczenia pozwany nie uiścił wymaganej raty ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej pozwanemu przez ubezpieczyciela – cedenta ochrony ubezpieczeniowej.

Od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw. N. R. podniósł zarzut nieistnienia dochodzonej pozwem wierzytelności oraz zarzucił powodowi brak legitymacji czynnej.

W piśmie procesowym z dnia 20.01.2016 r. powód powołał się wydruk z płyty CD z wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku (...) mających potwierdzać fakt, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy, a wobec tego posiada legitymację czynną w niniejszym procesie. Powód powołał się na art. 60 k.c. przewidujący złożenie oświadczenia woli w formie elektronicznej.

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 r. pozwany zarzucił ponadto, iż strona powodowa nie przedłożyła w poczet dowodów żadnego dokumentu potwierdzającego doręczenie zawiadomienia o dokonaniu cesji wierzytelności jak również doręczenia wezwania do zapłaty przez nowego wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

N. R. zawarł z (...) umowę ubezpieczenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych.

Dowód:

- uwierzytelniona kserokopia wydruku polisy z dnia 18.08.2015 r. - k.25.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. pomiędzy powodem a (...) zawarta została umowa cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności - k.29-35,
- potwierdzenie wykonania operacji z dnia 27.04.2015 r.

Powód w dniu 03.06.2015 r. sporządził pisma mające na celu zawiadomić N. R. o cesji wierzytelności należności z tytułu zawartej przez pozwanego z ubezpieczycielem umowy, jak też wzywające pozwanego do zapłaty kwoty w wysokości 932,10 zł.

Dowód:

- kserokopia pism z dnia 03.06.2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontrydiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie sądu I instancji, przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia. Na wstępie już podkreślić należy, że pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował legitymację czynną powoda podnosząc zarzut nie wykazania przez powoda faktu nabycia uprawnień od pierwotnego wierzyciela. Skoro okoliczność ta była przez pozwanego kwestionowana, a zatem zgodnie z art. 227 k.p.c. wymagała dowodzenia, którego ciężar stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał na powodzie. Zaznaczenia wymaga tu, że zgodnie z powołanymi przepisami, obowiązek złożenia przez powoda umowy w zupełnej treści aktualizował się już z chwilą podważenia przez pozwanego mocy dowodowej wyciągu złożonego do akt. Był on niezależny od wniosków procesowych pozwanego. Tymczasem powód w poczet dowodów dołączył wyłącznie umowę przelewu wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2015 r., z której nie wynika jednak, jakie konkretnie wierzytelności zostały przez powoda nabyte, przeciwko którym dłużnikom i w jakiej wysokości. Dołączona umowa cesji, wbrew stanowisku powoda jest zatem niezupełna. Powód powołał się dowód z płyty CD z wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku (...)mających potwierdzać fakt, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy, a wobec tego posiada legitymację czynną w niniejszym procesie. Odtworzenie płyty było jednak technicznie niemożliwe, wobec czego sąd złożony dowód pominął. W tym stanie rzeczy sąd został pozbawiony możliwości zapoznania się z istotnymi postanowieniami umowy, a w konsekwencji uznał, że cesja wierzytelności względem pozwanego nie była skuteczna. Powód ze stanowiskiem pozwanego i podniesionymi zarzutami został zapoznany i pomimo tego nie zdecydował o złożeniu do akt dowodu w postaci dokumentu potwierdzającego imienny wykaz nabytej wierzytelności. Takim dokumentem nie jest natomiast potwierdzenie wykonanej operacji z dnia 27.04.2015 r. wskazującej kwotę zapłaty

z tytułu sprzedaży wierzytelności z dnia 01.04.2015 r. W takiej sytuacji brak było podstaw do uznania, aby powód wykazał, że wstąpił w miejsce pierwotnego wierzyciela.

Podkreślenia wymaga, że w świetle art. 513 k.c. dłużnikowi przysługują także zarzuty dotyczące samej umowy cesji, a zatem jest on uprawniony do jej podważania. Uniemożliwienie dłużnikowi podnoszenia takich zarzutów, a tym samym podjęcia właściwej obrony, w świetle art. 233§2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. nie może być ocenione inaczej niż na niekorzyść nabywcy wierzytelności. Jest to w istocie odmowa przedstawienia dowodu na poparcie własnych twierdzeń, kwestionowanych przez stronę przeciwną. Nie można bowiem wykluczyć, że z zapisów, które powód zataił wynikały okoliczności mogące podważyć tezę o nabyciu wierzytelności jako mającej wynikać z wyciągu umowy cesji. Takie założenie rodzi domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), które powinno być obalone dowodami zaoferowanymi w trybie art. 232 zd. 1 k.p.c. przez powoda jako stronę dochodzącą zapłaty (por. wyrok z uzasadnieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z 2014-09-17 sygn. III Ca 638/14). Podkreślić należy, że złożone do sprawy dokumenty w świetle art. 245 kpc są dokumentami prywatnymi, które stanowią wyłącznie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty, decydujące o zasadności powództwa. Złożenie dokumentu prywatnego nie oznacza bowiem udowodnienia istnienia oraz wymagalności roszczenia wobec pozwanego, a zatem skonkretyzowania się odpowiedzialności dłużnika i jej rozmiarów.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że pozwany nie wykazał także istnienia roszczenia materialno-prawnego. Istnienie roszczenia nie wynika z przedłożonej szczątkowej umowy cesji wierzytelności. Mając na uwadze treść art. 509 k.c. stwierdzić należy, że prawo do świadczenia po stronie wierzyciela oraz odpowiadający mu obowiązek jego spełnienia ze strony dłużnika musi bowiem wynikać z określonego stosunku prawnego tzn. że przysporzenie winno mieć swoją przyczynę (causa). Dochodzeniu zaś roszczeń nieudowodnionych, w tym zatem sensie „niepewnych”, opartych na samych twierdzeniach powoda Sąd nie może dać wiary. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie twierdzeń powoda można jedynie stwierdzić, że powód nabył bliżej nieokreśloną wierzytelność od ubezpieczyciela. Ponadto, jak zasadnie wskazał N. R., powód nie powiadomił go o fakcie cesji wierzytelności. W ocenie sądu dołączone pisma z dnia 03.06.2015 r. wskazują wyłącznie na fakt ich sporządzenia oraz treść jaką zawierają, nie stanowiąc dowodu, że zostały pozwanemu doręczone, a w konsekwencji by pozwany miał obowiązek zapłacić na rzecz nabywcy wierzytelności sporną kwotę. Istotne w sprawie są jednak następujące okoliczności. Aby uwzględnić zgłoszone żądanie (roszczenie) w danej indywidualnej już sprawie musi ono być skonkretyzowane. Przekonanie strony o istnieniu roszczenia nie oznacza bynajmniej, że wierzytelność istnieje. W przypadku żądania zasądzenia świadczenia musi być wykazany tytuł z jakiego powód domaga się zapłaty od pozwanego oznaczonej sumy pieniężnej. Oprócz tytułu, z jakiego dochodzi świadczenia powód powinien przytoczyć również okoliczności wskazujące na wymagalność dochodzonego świadczenia. Sąd musi być bowiem przekonany o zasadności twierdzeń powoda, a w przedmiotowej sprawie Sąd w ogóle pozbawiony został możliwości zweryfikowania twierdzeń powoda. Nie jest bowiem tak, że samo powoływanie się powoda na słuszność swych racji ma przesądzać o zasadności zgłoszonego żądania. Na podstawie treści pozwu i twierdzeń w nim zawartych, Sąd podnoszonych tam okoliczności, jako podstawy faktycznej roszczenia, nie mógł uznać za prawdziwe.

Podsumowując, powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ powód nie wykazał zasadności roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Orzeczenie o kosztach wynika z art. 98 k.p.c. Powód jako przegrywający proces zobowiązany jest do zwrotu pełnomocnikowi poniesionych przez niego kosztów postępowania. W przedmiotowej sprawie pozwany poniósł koszt wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 180 zł zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej, a nadto uiszczona została opłata skarbową uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16.11.2006r. o opłacie skarbowej (17 zł).